

κατεσκευασμένοι, ὥστε μετὰ τὴν παρέλευσιν δεκαπέντε ἑκατονταετηρίδων τινὰ μέρη σώζονται ἀκόμη ἀκέραια. Τὴν σήμερον ἡ νῆσος τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ἡ χώρα τοῦ μᾶλλον γεωργικοῦ, μᾶλλον βιομηχανικοῦ, καὶ μᾶλλον ἐμπορικοῦ λαοῦ τῆς γῆς, εἶναι αὐτὴ ἐκείνη, ὅπου τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας ὑπάρχουσι καὶ ἀφθονώτερα καὶ ἐντελέστερα. Ἄριστοι ἀμαξίτοι δρόμοι, καὶ πολυάριθμοι διώρυγες, πρὸ πολλοῦ διατέμνουσι τὴν νῆσον κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν· εἰς ταῦτα προσετέθησαν ἐσχάτως καὶ οἱ σιδηρόδρομοι, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων, καθ' ἑκάστην αὐξάνων, προσάγει, καὶ, τρόπον τινὰ, ἐνώνει, τὰς πρῶν ἀφεστῶσας ἐπαρχίας καὶ πόλεις αὐτῆς.

Ὁ πρῶτος δημόσιος σιδηρόδρομος διὰ τὴν μεταφορὰν πραγματειῶν καὶ ἐπιβατῶν ἠνοίχθη ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1825, μεταξύ Στόκτον καὶ Δάρλιγγτον· εἶναι δὲ 25 μιλίων τὸ μήκος. Ἀλλὰ 50 ἐνιαυτοὺς πρὸ τούτου ὑπῆρχον πάμπολλοι μικροὶ μεμονωμένοι σιδηρόδρομοι, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐγγὺς τῶν ἀνθρακωρυχείων, χρησιμεύοντες εἰς τὴν μετακομιδὴν ἀνθράκων καὶ ἄλλων ὀρυκτῶν.

Ὁ δεύτερος μέγας σιδηρόδρομος ἐν Ἀγγλίᾳ ἠνοίχθη τὴν 15ην Σεπτεμβρίου, 1830, μεταξύ τῶν πόλεων Λισερπάλου καὶ Μαγχεστρίας*· ἐκτείνεται δὲ τριάκοντα ἐν μίλιον. Ἡ Μαγχεστρία, ἥτις ἐμπορεῖ δικαίως νὰ θεωρῆται ὡς τὸ μέγα βαμβακουργεῖον τῶν πλείστων μερῶν τῆς οἰκουμένης, λαμβάνει τὰς ἀκατεργάστους ὕλας ἀπὸ τὴν Λισερπάλον, καὶ πάλιν τὰς ἐξάγει διὰ μέσου αὐτῆς κατεργασμένας. Ὅθεν αἱ δύο αὗται πολυάνθρωποι καὶ ἀξιόλογοι πόλεις ἔχουν ἀδιακόπους σχέσεις· καὶ μολοντί προὔπῃρχον μεταξύ αὐτῶν δύο διώρυγες, ἦτον ὅμως εἰς ἄκρον ἐπιθυμητὴ αὕτη ἡ περιπλέον εὐκόλυνσις τῆς συγκοινωνίας. Ἀρχήτερα τὸ ταξίδιον ἀπαιτοῦσε κατὰ μέσον ὄρον τριάκοντα ἕξ ὥρας· τώρα δὲ μόνον δύο.

Οἱ σιδηρόδρομοι ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἦναι σχεδὸν ὅλως διόλου ἐπίπεδοι· ἀλλὰ τοῦτο διὰ νὰ κατορθωθῆ, ἀπαιτοῦνται ἀδραὶ δαπάναι καὶ κολοσσαῖα ἔργα. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀπὸ Λισερπάλου εἰς Μαγχεστρίαν, ἐξωρύχθησαν δύο μακραὶ ὑπόγειοι δίοδοι, καὶ κατεσκάφησαν ἕξ λόφοι, ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ στερεοῦ βράχου· ἀνυψώθησαν ἐκτεταμέναι κοιλιάδες, συνεπήχθη καὶ ἐστερεώθη βαλτωδεστάτη χώρα, καὶ ὠκοδομήθησαν ἐξήκοντα τρεῖς γέφυραι. Ἐκ τῶν γεφυρῶν τούτων ὁ σιδηρόδρομος περνᾷ ὑπὸ τὰς τριάκοντα· ἐπὶ εἰκοσιοκτῶ περᾷ ἐπάνωθεν τῆς κοινῆς λεωφόρου, καὶ ἐπὶ πέντε διαβιδιάζεται ὑπεράνω τῶν ὑδάτων ποταμοῦ τινός, διωρύγων, κλπ. Αἱ ἐπ' αὐτοῦ ὁδοιπορίαι γίνονται ταχύτατα. Μηχανὴ τις, ἀπὸ τρεῖς μόνον ἀνθρώπων ἐπιφορτισμένη, διέβη ὅλον τὸ διάστημα εἰς μίαν ὥραν· ἄλλη μηχανή, σύρουσα ἐξοπίσω τῆς τριάκοντα ἀμάξας, φορτωμένας ἀπὸ 164½ τόνους, δηλαδὴ ἀπ' ὀλόκληρον φορτίον ὄχι μικροῦ πλοίου, ἔφθασεν ἐκ Λισερπάλου εἰς

Μαγχεστρίαν εἰς δύο ὥρας καὶ τριάκοντα τέσσαρα λεπτά· ἐξ ὧν δεκαπέντε ἐδαπάνησε λαμβάνουσα ὕδωρ, κτλ. Εἰς τὸ μέρος τοῦ δρόμου τὸ διόλου ἐπίπεδον, προέβαιναν ἡ μετακινήτικη μηχανὴ εἴκοσι μίλια καθ' ὥραν.

Ἐκ τῶν προειρημένων δύο μακρῶν ὑπογείων περασμάτων ἡ ἔμπροσθεν εἰκονογραφία παριστάνει τὸ ἐν, ἡ μᾶλλον τὴν εἰς αὐτὸ εἰσοδον. Τὸ ἀπότομον ὕψωμα, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἡ δίοδος ἐλατομήθη, καλεῖται Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· τὸ ἐν αὐτῷ δὲ κατασκευασθὲν βαθὺ καὶ στενὸν χάσμα εἶναι ὑπὲρ τὰ δύο μίλια τὴν ἔκτασιν, καὶ εἰς τὸ βαθύτατον μέρος ἐβδομήκοντα πόδας ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους. Τετρακόσιοι ὀγδοήκοντα χιλιάδες κυβικῶν ὑαρδῶν πέτρας ἐξωρύχθησαν ἀπὸ τὴν ἀνασκαφὴν ταύτην, καὶ ἐχρησίμευσαν εἰς κτίσιν γεφυρῶν, τοίχων, κλπ.

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ Εἰς ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ.

ΤΟΝ βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ εἰς οἰονδήποτε ἔθνος ἐμπορεῖ τις ἀσφαλῶς νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ καταστάσεως τῶν γυναικῶν. Τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, ὅσα ἐπιμελοῦνται τὴν ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ γυναικείου φύλου, κυβερνῶνται ὡς ἐπιτοπλεῖστον ὑπὸ νόμων καταλλήλων εἰς τὸ προάγειν τὴν γενικὴν εὐδαιμονίαν τοῦ λαοῦ· ἐξ ἐναντίας δὲ, ὅπου μόνον τὸ σωματικὸν κάλλος θεωρεῖται λόγου ἄξιον, ὡς ὑπὸ τὰς δεσποτικὰς κυβερνήσεις τῶν Ἀσιατικῶν ἔθνων, ἐπικρατεῖ κοινῶς ἡ τυραννία, ἡ καταδυναστεία, καὶ ἡ δουλεία. Εἰς ἀγρίας φυλάς, τὰ βαρύτερα καὶ δουλοπρεπέστερα ἔργα ἐπιβάλλονται εἰς τὰς γυναῖκας.

“Οἱ Σῖναι,” λέγει ὁ Ἀγγλος περιηγητὴς Barrow, “ἐξευτελίζουσι καὶ περιορίζουσι τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας μᾶλλον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἢ καὶ τῶν Ἑυρωπαϊῶν τοῦ σκοτεινοῦ μεσαιῶνος. Μὴ ἀρκοῦμενοι εἰς τὴν φυσικὴν ἀποστέρησιν τῆς χρήσεως τῶν ποδῶν*, ἐπενόησαν, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ φυλάττειν αὐτὰς ἔτι μᾶλλον περιωρισμένας, νὰ κατακρίνωσι τὴν γυναῖκα, ἥτις τολμᾷ νὰ φαίνεται εἰς τὸν δρόμον, ὡς ἠθικὸν ἐγκλημα πράττουσαν. Ἄν λάβωσιν αἰτίαν νὰ ἐπισκεφθῶσι φίλον ἢ συγγενῆ, πρέπει νὰ μεταφερθῶσιν ἐν κλειστῷ φορεῖῳ ὑπὸ δούλων· τὸ περιπατῆσαι, ἤθελεν εἶσθαι ὑπερβολικὴ χυδαιότης. Καὶ αὐταὶ αἱ χωρικαὶ, αἱ μὴ δυνάμεναι νὰ ὑποφέρωσι τοιαύτην δαπάνην, προτιμῶσι τοῦ περιπάτου εἶδος μονοτρόχου σινοῦ σκεπαστοῦ ὀχήματος, ἀρκετὰ γελοιώδους.”

“Ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ ναοῦ τῆς Ναγγ-τσαγγ-φοῦ,” λέγει ἄλλος περιηγητὴς, “ἀπῆνθησα δύο μονότροχα φορεῖα, τὸ πρῶτον μὲ δύο καλοενδυμένας γυναῖκας, τὸ δ' ἄλλο μὲ παῖδα εἰς αὐτὰς ἀνήκοντα. Ἄλλόκοτον ὄχημα τῶντι δι' ἐπισκεπτομένας κυρίας!

* Οἱ Σῖναι, σφίγγοντες τοὺς πόδας τῶν ἐπαλῶν κορασιῶν, καθιστῶσιν αὐτοὺς τὸσον μικροὺς, ὥστε αἱ γυναῖκες αὐτῶν μόλις δύνανται νὰ περιπατῶσι.

Μεταχειρίζονται ὅμως αὐτὸ εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς Κίνας πρὸς μετακομιδὴν ὑποκειμένων τε καὶ πραγμάτων· τῶν πρώτων, ἐν γένει, τῆς κατωτέρας τάξεως.”

Αἱ πτωχότεραι Σινίδες πάσχουσι πολὺ μᾶλλον παρ’ ὅσον αἱ πλουσιώτεροι. Αὐταὶ δὲν ἀπολαύουσιν οὐδὲ τὰς ἀρνητικὰς ὠφελείας τοῦ ἐν τῷ οἴκῳ περιορισμοῦ, ἢ ἐξαιρέσειν ἀπὸ ἐπίμοχθον καὶ δούλειον ἐργασίαν· πολλὰ αὐτῶν ἀναγκάζονται νὰ δουλεύωσι μὲ βρέφος ἐπὶ τῶν νῶτων, ἐνῶ ὁ σύζυγος δαπανᾷ τὸν καιρὸν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον ἢ ἄλλας κακοηθείας.

“Πολλάκις,” λέγει ὁ πρῶτος τῶν ἀνωτέρω περιηγητῶν, “εἶδον γυναῖκας βοηθούσας εἰς τὸ ἐλκύνειν ἐλαφρὸν τι ἄροτρον καὶ τὸ τρικράνιον. Παρετήρησα δὲ καὶ εἰς τινα Σινικὴν ζωγραφίαν γυναῖκα συνεζευγμένην μετὰ ὄνου εἰς τὸ αὐτὸ ἄροτρον. Ἄλλὰ κατὰ τοῦτο οἱ Σῖναι δὲν εἶναι μοναδικοί, ἀν πρέπη νὰ πιστεύσωμεν τὸν φυσικοῖστορικὸν τῆς ἀρχαιότητος Πλίνιον· οὗτος παρατηρεῖ ὅτι, διὰ ν’ ἀνοιχθῶσιν οἱ ἐν Ἀφρικῇ εὐκαρποὶ ἀγροὶ τοῦ Βυζακίου, ἦτο χρεία νὰ περιμένωσιν ἕως ὅτου αἱ βροχαὶ νὰ μαλακώσωσι τὴν γῆν· ἔπειτα δὲ, ὄνάριον καὶ γραῦς, ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν δεδεμένοι, ἤρουν νὰ σύρωσι τὸ ἄροτρον.”

“Ὅταν γεννηθῇ τέκνον, εἰ μὲν υἱός, τίθεται τόξον ἀριστερόθεν τῆς θύρας· εἰ δὲ κόρη, χειρόμακτρον τίθεται δεξιόθεν τῆς θύρας· μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὸ τέκνον περιφέρεται· τὸ ἄρρεν τοξενεῖ, τὸ θῆλυ ὄχι.” Τὸ ἔθιμον τοῦτο, λέγουσιν οἱ Σῖναι, δὲν ὑπάρχει τὴν σήμερον· θιότι, μ’ ὄλην τὴν ἐπιμονὴν τῶν Εὐρωπαίων εἰς τὸ διαβεβαιόειν ὅτι τὰ Σινικὰ ἔθιμα δὲν ἀλλάζουσι, τὰ νεώτερα ἔθιμα κατὰ τοῦτο διαφέρουσι παντάπασιν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων. Οἱ σχολιασταὶ προσθέτουσιν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἔκρινον ἀναγκαιότατον τὸ διακρίνειν τοὺς ἀνδρας ἀπὸ τὰς γυναῖκας, ἢ τὰ ἀγόρια ἀπὸ τὰ κοράσια, διὰ θετικῶν σημείων ὑπεροχῆς, ὡς εἰς τὴν ἀνωτέρω περιστασίαν—καὶ προσέτι τοὺς μὲν παῖδας ἐτίμων κοιμίζοντες αὐτοὺς ἐπὶ κλίνης, τὰς δὲ κόρας ἐξευτέλιζον κοιμίζοντες αὐτάς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐδεικνύετο ἀκόμη ἢ τῶν πρώτων ἀξιοπρέπεια, καὶ ἢ τῶν δευτέρων ἐξαχρείωσις, διὰ φορεμάτων καὶ παιγνίων ἰδιαιτέρων. Τὸ αὐτὸ δόγμα διδάσκεται εἰς τὸ ἀκόλουθον ἀπόσπασμα ἐκ τινος συλλογῆς ποιημάτων, κλασικοῦ συγγραμματος τῆς Κίνας—

“Ὅταν γεννηθῇ υἱός,
Κοιμᾶται ἐπὶ κλίνης,
Ἐνδύεται λαμπρῶς,
Παίζει μὲ πολυτελεῖς λίθους,
Ἐχει ἡγεμονικὴν κραυγὴν·
Τὰ γένατα τοῦ αὐτοκράτορος τούτου περιβά-
λονται μὲ πορφύραν,
Διότι αὐτὸς μέλλει γενέσθαι ὁ ἡγεμὼν καὶ βα-
σιλεὺς τοῦ οἴκου.

Ἐπιτετα κατόπιν περιγραφή τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῆς
γυναϊκῆς.

Ἄλλ’ ὅταν θυγάτηρ γεννηθῇ,
Κοιμᾶται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους,
Ἐνδύεται πενιχρῶς,

Παίζει μὲ κεραμίδιον,
Ἄδυνατεῖ νὰ πράξῃ κακὸν ἢ καλόν.
Χρέος αὐτῆς εἶναι νὰ προτοιμάξῃ οἶνον καὶ
τροφήν,
Καὶ νὰ μὴ δίδῃ ἀφορμὴν λύπης εἰς τοὺς γονεῖς
αὐτῆς.

Ἡ ἐν τῷ τρίτῳ στίχῳ παράξενος διαβεβαίωσις ἐξηγεῖται κατὰ τρόπον ἐπίσης παράξενον. Ἄν πράττη κακὸν, δὲν εἶναι γυνή· ἂν πράττη καλόν, δὲν εἶναι γυνή· δούλειος ὑποταγὴ εἶναι τὸ καθῆκον καὶ ὁ ὑπέρτατος αὐτῆς ἔπαινος. Ἄρετὴ ἢ κακία δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἀνήκῃ εἰς γυναῖκα, μολονότι αἱ πράξεις αὐτῆς ἐνδέχεται νὰ ἦναι ἐνάρετοι ἢ κακοῦθεις· τούτεστιν, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τούτων σοφῶν ἢ γυνῆ δὲν λογίζεται ἡθικὸν ὄν. Τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὴν Κίναν ἰδέαν περὶ τῆς χαμερποῦς καταστάσεως τῶν γυναικῶν ὑποστηρίζουσι τὰ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων αὐτῆς περὶ ὕλισμου δοξαζόμενα. Εἰς φιλοσοφικὴν τινα βίβλον, θεωρουμένην ὑπὸ τῶν Σινῶν ὡς τὸν ἀρχαιότατον καὶ πολυτιμώτατον Ἡσαυρόν των, διδάσκεται ὅτι ἡ μὲν οὐράνιος οὐσία γίνεται τὸ ἄρρεν, ἡ δὲ γῆϊνὴ τὸ θῆλυ. Ὁ Κομφύκιος λαλεῖ περὶ γυναικῶν καὶ ἀνδραπόδων ὡς ὁμοίου βαθμοῦ, καὶ παραπονεῖται περὶ ἴσης δυσκολίας εἰς τὴν κυβέρνησιν ἀμφοτέρων. Νεὸς τις ἄριστα πεπαιδευμένος, ὁ ἦρωδς δημοτικῆς μυθιστορίας, παριστάνεται ἐκφραζόμενος τὴν γνώμην, ὅτι δέκα θυγατέρες δὲν εἶναι εἰς οὐδεμίαν περίστασιν ἰσότημοι ἐνὸς υἱοῦ. Ἀκόμη καὶ ἡ περιβόητος συγγραφεὺς, Παν—σει—πάν, νοουθετεῖ τὸ ἴδιον αὐτῆς γένος περὶ τῆς ἐαυτῶν οὐτιδανότητος, παρατηροῦσα ὅτι κατέχουσι τὸν κατώτατον βαθμὸν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ ὅτι τὰ εὐτελέστερα ἔργα δικαίῳ τῷ λόγῳ προσδιορίζονται εἰς αὐτάς. Ἀναφέρει δὲ καὶ ἀρχαῖον τι ἔθιμον, καθ’ ὃ, ὅτε θῆλυ βρέφος ἐγεννᾶτο, ἀφίνετο τρεῖς ἡμέρας ἐπὶ τινων ῥακῶν εἰς τὸ ἐδαφος, καὶ οἱ τοῦ οἴκου εἰσῆρχοντο χωρὶς διόλου νὰ περιεργάζωνται ὅτι καινὸν τι συνέβη. Μετὰ ταῦτα ἐγένοντο μικραὶ τινες ἱεροπραξίαι καὶ χαραί. Τοῦτο δ’ ἐπαινέται ὡς ὠφέλιμος νοουθεσία εἰς τὴν γυναῖκα, ἐμφανίονσα ὅποιαν περιφρόνησιν ὠφελεῖ νὰ περιμένη εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς. “Πατέρες καὶ μητέρες,” λέγει ἡ συγγραφεὺς, “φαίνονται ὡς ἔχοντες ὀφθαλμοὺς μόνον διὰ τοὺς υἱοὺς των· εἰς τὰς θυγατέρας μόλις καταδέχονται νὰ ἐπιβλέπωσι.”

Συλλογίζεσθε (παρατηρεῖ ἢ αὐτὴ κυρία, ἀποτεينوμένη πρὸς τὰς νεωτέρας τοῦ γένους της) περὶ τῆς εὐτελοῦς καταστάσεως, τὴν ὁποίαν ἢ φύσις σας προσδιώρισε, καὶ ἐκπληροῦτε τὰ χρέη σας ἀναλόγως! Ἄλλ’ ἢ θυγάτηρ δὲν μένει πάντοτε θυγάτηρ· ὁ χρόνος καθιστᾷ αὐτὴν σύζυγον· καὶ εἰς ταύτην τοῦ βίου τὴν κατάστασιν ὀφείλει νὰ δεικνύῃ τὴν πλέον ἀδίστακτον ὑπακοὴν εἰς τὸν κύριόν της· τὸ πᾶν αὐτῆς ἀνήκει εἰς τὸν ἄνδρα της· δὲν ἔχει τίποτε νὰ ἰδιοποιηθῇ, κάμμίαν ἰδιοκτησίαν· ὁ σύζυγος αὐτῆς εἶναι ὁ ἡλίος της, τὸ πᾶν δι’ αὐτήν. Ὁ σύζυγος ἔχει τὴν πλέον ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν· ἐμπορεῖ νὰ νυμφευθῇ, καὶ ζώσης τῆς γυναικῆς

αὐτοῦ, καὶ ἀποθανούσης, ὅσας γυναῖκας ἐπιθυμήσῃ· ἀλλ' εἰς τὴν γυναῖκα ἢ δευτερογαμία εἶναι ἐγκλημα. Ὅφείλει νὰ ὑπακούῃ τοῦ συγγενεῖς τοῦ ἀνδρός της μετὰ βαθέος σεβασμοῦ, καὶ νὰ ὑπηρετῇ αὐτὸν παντὶ τρόπῳ. Ἀκόμη, καὶ ἂν ἀποχωρισθῇ καὶ παραμεληθῇ, ὀφείλει ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ὑπακούῃ τὸν ἄνδρα της.

“Ποτὲ μὴν ἀκούης τὰ λόγια τῆς γυναίκος,” εἶναι παροιμία εἰς τὴν Κίνα· ὑπάρχει ὁμοίως καὶ ἀπόκρισις εἰς αὐτὴν, ἣτις διαβεβαίῳ ὅτι πολλάκις ὑποθέσεις ἔλαβον καλὸν τέλος ἐκ προσοχῆς εἰς ὅσα εἶπον γυναῖκες. Τὸ ἐπόμενονον εἶναι ἀπόσπασμα ἐκ τινος συλλογῆς ἀρχαίας κλασικῆς ποιήσεως τῶν Σινῶν—

Τὰ προτερήματα καὶ αἱ γνώσεις τοῦ ἀνδρός οἰκοδομοῦσι τὴν πόλιν,

Τὰ δὲ προτερήματα καὶ αἱ γνώσεις τῆς γυναίκος κρημνίζουσι τὴν πόλιν.

Ἡ ὥραία καὶ εὐφυῆς γυνὴ πρέπει νὰ θεωρῆται

Ὡς τὸ βραχνὸν καὶ μισητὸν ὄρνεον Καουσαί·

Γυναῖκες ἀθυρόστομοι

Εἶναι κλίμακες ἀγούσαι εἰς ταιλαπωριάν.

Αἱ πολιτικαὶ ταρχαὶ δὲν προέρχονται οὐρανόθεν,

Ἄλλὰ γεννῶνται ὑπὸ τῆς γυναικός.

Οἱ πρῶτοι δύο στίχοι κατῆρτησαν παροιμιώδεις: “Ὁ σοφὸς ἀνὴρ οἰκοδομεῖ τὴν πόλιν· ἡ δὲ σοφὴ γυνὴ καταστρέφει αὐτήν.” Τὴν ῥῆσιν ταύτην ἐξηγοῦσι λέγοντες, ὅτι ἀπλῆ τις καὶ ἀνεπιτήδευτος ἐπιμέλεια τῶν οικιακῶν κατηκόντων συνιστᾷ τὴν ἀρετὴν τῆς γυναίκος· καὶ πρὸς τοῦτο δὲν ἀπαιτοῦνται μεγάλας δυνάμεις. “Ὁταν δ' ἐξέληθ τῆς σφαίρας της, καὶ ἀναμειγνύεται εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, πάντοτε κακοποιεῖ. “Ὁ κύριος τόπος τοῦ ἀνδρός εἶναι ἔξω εἰς τὰ τοῦ κόσμου· τῆς δὲ γυναικός οἶκος· τὸ φυσικὸν καὶ τὸ δίκαιον εἶναι νὰ κρατῶσιν ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες τὸν ἴδιον αὐτοῦ τόπον ἕκαστος.”

Εἰς τὴν Σινικὴν ἱστορίαν εὐρίσκομεν πολλὰ παραδείγματα δημοσίου βλάβης προσελθούσης ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν εὐνοουμένων βασιλισσῶν, καὶ ἐνῷ ἔξω οἱ ἄνδρες αὐτῶν, καὶ ὅτε ἦσαν ἀνήλικες οἱ υἱοὶ των. Τρεῖς βασιλισσαι ἱστοροῦνται ὅτι μεγάλως ἔβλαψαν τὴν πατρίδα των, ἡ Μεϊχῆ, 1756 π. Χ., ἡ Τακῆ, 1112 π. Χ., καὶ ἡ Παουσζή, 760 π. Χ. Τῆς Μεϊχῆς ἡ ἀσωτία καὶ ἀφροσύνη ἀποδεικνύονται ἐκ τοῦ ὅτι κατέπεισε τὸν σύζυγον αὐτῆς, τὸν βασιλέα, νὰ κατασκευάσῃ λίμνην ἐξ οἴνου, καὶ νὰ καταβιάσῃ τρεῖς χιλιάδας ξένων ὑπὸ τὸν ἦχον τοῦ τυμπάνου, ὥστε νὰ πῶσιν ἀπ' αὐτῆς ὡς βόες. Ἡ Τακῆ φημίζεται διὰ τὴν ἐφεύρεσιν ἀπανθρῶπων βασιανιστηρίων. Τὴν ἀρχὴν ἦτον αἰχμάλωτος ζωηρηθεῖσα εἰς τοὺς πολέμους· καὶ αὐτὴ δὲ καὶ ὁ σύζυγός της ἐξεδόθησαν εἰς πᾶσαν ὑπερβολὴν ἡδοναθείας, καὶ εἰς τὴν παραλογωτέραν ἀσωτίαν. Ἀνήγειραν εἰδὸς τι ἀναχώματος, χιλίους Ἑλληνικοὺς πῆχεις τὸ ὕψος, καὶ περὶ τὰ ὀκτῶ στάδια τὸ πλάτος, δαπανήσαντες πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ δέκα ἔτη. Διεκόσμησαν ἔκτεταμένους κήπους· ἐσύστησαν θηριοτροφεία, γεμίσαντες αὐτὰ ἵππων, κυνῶν, σπανίων τετραπόδων, καὶ περιέργων ὀρνίθων· διὰ νὰ τρέφωνται δὲ ταῦτα, καὶ τὸ πλῆθος τῶν πέριξ ὀκνηρῶν ἀνθρώπων, οἰκοδομήθη-

σαν μεγάλα ἀποθήκη σίτου. Εἰς τόπον τινὰ προσέταξε νὰ συρρέσῃ μέγα πλῆθος λαοῦ, ἐκδότου εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ἀσωτίας· ἐκεῖ δὲ κατεσκευάσαν λίμνην ἀπὸ οἴνου, καὶ περιεκύκλωσαν αὐτὴν μὲ κρέας κρεμασμένον ἐπὶ δένδρων. Ἐκ τῶν ἀσώτων τούτων πράξενον προήλθε φυσικῶ τῷ λόγῳ ἢ περιφρόνησις τοῦ βασιλέως καὶ τῆς αὐλῆς του· ἡ δὲ Τακῆ, ἀντὶ ν' ἀποδώσῃ τοῦτο εἰς τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν, ἐνόμισεν ὅτι προήρχετο ἀπὸ τὴν ἐλαφρότητα τῶν συνήθων ποινῶν, καὶ τοὺς συγκριτικῶς γλυκεῖς τρόπους τοῦ θανάτου, εἰς οὓς καθυπεβάλλοντο οἱ κακοῦργοι. Εἰσήγαγε λοιπὸν νέαν ποινήν, ἣτις συνίστατο ἀπλῶς εἰς τοῦτο· σιδηροῦν τι ἀγγεῖον ἐπυρόνετο ἕως νὰ κοκκινίσῃ· ὁ δὲ κακοῦργος ἠναγκάζετο νὰ κρατῇ αὐτὸ εἰς τὰς χεῖράς του, ἕωσθ' ἐγίνοντο πραγματικῶς ὀπταί.

Ἄλλη σκληρὰ ἐφεύρεσις αὐτῆς ἦτο χάλκινος στύλος, ἀλειμμένος ἢ κεχρισμένος μὲ λιπαρὰν ὕλην, καὶ εἰς τὴν ὀλισθηρὰν ταύτην κατάστασιν βαλλόμενος ὑπερὰν μεγάλης πυρκαϊᾶς. Διὰ τῆς πυρκαϊᾶς ταύτης ἠναγκάζετο νὰ περάσῃ ὁ κακοῦργος, βαδίζων ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ πεπυρακτωμένου στρογγύλου χαλκοῦ. Κατὰ συνέπειαν ἐπιπτεν εἰς τὸ πῦρ. Λέγεται δὲ, ὅτι οἱ μάταιοι ἀγῶνες τῶν καταδίκων νὰ βαδίσωσιν ἀσφαλῶς ἐπὶ τοῦ καυστηροῦ κυλίνδρου, ἐπροξένουν πολλὴν διασκέδασιν καὶ εὐφροσύνην εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην δέσποιναν. Ἄλλὰ τὴν τυραννίαν ἦτον ἀδύνατον νὰ διαρκέσῃ· ὁ ὑπουργὸς τοῦ κράτους, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν εὐγενῶν, ἐπανέστη κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλείας· ἐστάλησαν δὲ κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ 700,000 στρατιωτῶν· ἀλλὰ ταχέως ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν, μὴ θέλοντες νὰ πολεμήσωσιν. Ὁ βασιλεὺς τότε κατέφυγεν εἰς τὸ προειρημένον ἀνάχωμα, ὅπου, ἐνδυθεὶς πολυτελῶς, καὶ καλλωπισθεὶς μὲ χρυσὸν καὶ πολυτίμους πέτρας, ἔκαυσεν αὐτὸς ἑαυτόν. Τὴν δὲ πονηρὰν Τακὴν διεμέλισε μὲ τὴν ῥομφαίαν ὁ ὑπουργός.

Ἡ τρίτη βασίλισσα, ἡ περίφημος εἰς τὴν Σινικὴν ἱστορίαν ὡς ὀλέθρου πρόξενος, εἶναι ἡ Παουσζή. Περὶ ταύτης διηγοῦνται ὅτι μίαν τῶν ἡμερῶν πεισματωδῶς ἀπήτησεν ἀπὸ τὸν ἄνδρα της νὰ ἀνάψῃ, παιδιᾶς χάριν, τὰ πυρὰ, δι' ὧν οἱ Σῖναι κοινοποιοῦσιν ἐπερχόμενον τινα κίνδυνον· εἰς τὸ αἴτημα τοῦτο ἐπέμεινεν, ἕως οὗ ὁ βασιλεὺς ἠναγκάσθη νὰ πράξῃ κατὰ τὸ θέλημά της, καὶ ἔφερε πρὸς ἑαυτὸν δρομαίους τοὺς εὐγενεῖς. Μετ' οὗ πολὺ, προσεβλήθη ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τινος φωνῆς· τὰ πυρὰ ἀνῆρθησαν, ἀλλ' οὐδεὶς ἦλθε πρὸς βοήθειάν του· διότι οἱ εὐγενεῖς ἐνόμιζον ὅτι πάλιν περιπαίζοντο· οὕτω δὲ, μόνος ἀφεθεὶς, ἐθάθη ὁ βασιλεὺς.

Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν γυναικῶν εἰς τὴν Κίνα εἶναι μὲν πολλὰ περιωρισμένη, περιλαμβάνουσα μόνον τὰς πρώτας ἀρχὰς τῆς ἡθικῆς, καὶ τὰ κατ' οἶκον ἀναγκαῖα ἔργα. Ἐχουν ὁμοίως οἱ Σῖναι διαφόρους γυναῖκας συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων τὰ σοφὰ ποιήματα ὑπολήπτονται μεγάλως. Εἶναι δὲ καὶ ἐμπειρότατοι εἰς τὸ νὰ κεντῶσιν ἐπὶ μεταξωτῶν, καὶ νὰ ζωγραφῶσι πτηνὰ, ἔντομα, καὶ ἄνθη ἐπὶ λεπτῶν ὑφασμάτων.